

Rollean, een Amerikaanse vredesactivist is herhaaldelijk een treesitter/boombezetter geweest. Hij schreef ooit in de vorige eeuw na een ‘episode’ in een oerbos een lange brief aan zijn moeder. Wij kregen toestemming om hem te vertalen en te publiceren op onze sites. Omdat Lappersfort als reuzenbos (uit het verhaal slapen in de armen van een boom, Vlaams Filmpje Ludo Enckels) en symbool van de zonevreemde bossen zich overal afspeelt. Net als in andere werelddelen worden mensen bij ons voor hun inzet voor bosbehoud dan voor vele jaren vogelvrij. In de tijd van Robin Hood : wolfsheads... Aarzel dus niet langer en teken de online Bospetitie op www.ggf.be

Woensdagavond
9 uur
Victoria, B.C.

Liefste Mamski,

Ja, ik ben het weer. Je charmante kort geknipte eerstgeboren zoon. Wat krijg ik ervoor dat ik eerst geboren werd? Ik heb net een muntje opgegooid om te bepalen of ik je het verhaal zou doen van wat er me overkomen is vorig jaar nadat ik in Cardston, Alberta werd afgezet. Ik denk dat ik je al die maanden niet heb geschreven. Hoe dan ook.

Ik hou van B.C. (British Columbia) – Canada is verfrissend op de één of andere manier. Beduidend minder gewelddadig. Strengere wapenwetten. Niet dat je geen geweren mag hebben. Dat mag je wel – allerlei soorten. ‘t Is gewoon dat er een duidelijk screening proces is. Hier denk ik niet zoveel over geweld. Althans wat mezelf betreft, en persoonlijke veiligheid. Men voelt gewoon niet het willekeurige geweld zoals in de Verenigde Staten. Vooral als je in of rond de Sunbelt leeft. De wapenlobby heeft de zaken wel goed verknald. Ongelofelijk dwaas het kopen van een geweer gelijk te stellen aan het kopen van een snoepje of een krant. Hier heb je niet de grote supermarkten schietpartijen die zo populair geworden zijn sinds het Reagan Bush team hun zogenaamde oorlog tegen de misdaad heeft gelanceerd. Wat een flauwekul. Vancouver heeft zijn eerste willekeurige schietpartij gehad vorige maand. Niemand werd gedood. Gewoon een gast die op auto’s schoot. De eerste keer voor B.C. Het zou nauwelijks het nieuws halen in de VSA, tenzij de aanvaller het huidige hoogste aantal doden benadert of overtreft. Was het vorig jaar niet verhoogd tot zo’n 22 lijken? Ik kan het begrijpen. Vaak in de VS – ontelbare keren – werd ik door gewapende politie aangeklampt om absoluut geen enkele andere reden dan dat ik een rugzak had en/of lang haar. Flikken houden niet van mensen die weten hoe ze goedkoop kunnen reizen. Zij neigen er ook naar wrok te koesteren tegen mensen die geen ‘van 9 tot 5 jobs’ hebben of die uit de band springen van het status quo. Wel, hoe zit het met dat status quo? Bah bah – serieus – als je ooit een vakantie nodig hebt van het gemassacreer in Florida zou B.C. je wel eens kunnen bevallen. Het is redelijk mild aan de kust. Het heeft er slechts een paar keer lichtjes gevoren. De opwarming van de aarde is een totale realiteit voor mij. Klaar als een klontje. Het sneeuwde hier gewoonlijk nogal redelijk. Dit jaar niets, Zero. Noppes. Kuput. Njet. Nix. Nada.

Ik ben verhuisd uit het huis op Speed Ave. Ik moet je vertellen dat als iemand je opbelt en naar me vraagt om dan aub heel voorzichtig te zijn met wat je hen vertelt. Stel hen een heleboel vragen over mij voor je hen vitale info geeft zoals waar ik ben of wat ik doe. O.K.? Ik ben nogal zeker dat de telefoon op Speed Ave afgeluisterd werd. 3 weken geleden kwamen twee agenten in burger naar me zoeken en ze hadden mijn naam. Ik was niet thuis. Gelukkig was ik groenten gaan kopen. Ik heb onmiddellijk gepakt en binnen een ½ uur nadat ik thuis kwam, was ik weg. Zij kwamen een paar dagen later terug - en dan met een arrestatiebevel. Op mijn naam,

natuurlijk. Dus, ben ik nu op een nieuw onderduikadres en hou me gedeisd sinds dan. Het lijkt alsof ik vooral slaap. Maar ik schrijf ook hopen brieven en doe een ton yoga, plus ik heb een gitaar om op te spelen, dus is er geen probleem met verveling. Plus er zijn kinderen die aan de overkant van de straat hockey en Amerikaans voetbal spelen en in de achtertuin op een trampoline springen. Het leven is echt beter op mijn nieuwe plek: ik heb privacy, wat ik eerst niet had. Ik moest mijn timmerjob laten staan omdat ik bang was dat ze me op zouden pakken en veel kans dat ik moest voorkomen als ik werd opgepakt. Dus – de dingen zijn hunky-dory maar de politie zoekt me.

Dat is wel wat een rottig gevoel maar anderzijds in deze dagen van massale aanval op het milieu, megavervuiling, oorlogsmachines overal – is het ook een gezondheidsbarometer dat ik op de juiste golflengte leef. Juist voor mij, tenminste. Je zal zo meteen zien wat ik bedoel als ik je vertel hoe ik het woord ‘uitdagerend’ herdefinieer.

Dus – waarom zouden de flikken belangstelling hebben voor mijn onbelangrijk persoontje? Het enige wat ik probeerde te doen was een houtvestersbedrijf te verhinderen een kaalslag te maken van één van de laatste oerbossen op Vancouver Island. Grote bomen. Sommige drie, vier meter. Dat is de diameter. Sommige zo’n 85 meter hoog. Grote spar en ceder. Toen ik deze richting uit lifte, vroeg ik de weg naar waar de mensen hier uithingen ‘omdat het bos een integraal onderdeel is van het levenssysteem van onze planeet’. Mag niet verkracht worden of we sterven er samen mee. Onze tijd is er één van grote rouw omdat letterlijk duizenden planten- en diersoorten elk jaar uitsterven tegen een tempo dat veel hoger ligt dan in de periode waarin het grote uitsterven gebeurde. NU, gebeurt het. Zodat geïndustrialiseerde landen kunnen ‘genieten’ van een meer op consumptie gerichte levensstijl. Bijgevolg werk ik om de vernietiging tegen te houden met deze mensen hier in Victoria B.C. Juist? Dus klom ik in de bomen op een platform opgehangen tussen drie bomen.

Het was mijn idee. Ik was niet gek op het idee om gewoon in een boom te klimmen en op een platform te zitten daar recht in die boom. Te bereikbaar, een houthakker kan zo’n 33 meter in een boom klimmen op zo’n 5 minuten, zonder problemen. Zij doen het elke dag en hebben goed materiaal. En als ze bij je aankomen, kijk uit want misschien zetten ze gewoon hun kettingzaag aan en beginnen in te hakken op de boom waarin je zit! ’t Is één van mijn vrienden overkomen. Dus, wilde ik meer afstand van de houthakkers en dus dacht ik waarom geen platform ophangen waar je naartoe moest kruipen, hand over hand zo’n tien meter of zo. Zoiets als een reuzenschommel. Gevaarlijk, dat kan ik je wel vertellen. Mijn eerste was 25 meter boven de grond. Ik gooide een muntje op met die andere man Chris en ik ‘won’. Ik deed er meer dan een uur over om in mijn boom te klimmen met een primitieve koord, gespen die wij zelf hadden gemaakt. Toen ik zo’n 25, 27 meter hoog was, rustte ik een beetje. Ik had een veiligheidlijn en een harnas. Maar toch,...een grote fout en als je geluk hebt, ben je dood. Als je niet dood bent, dan zal je wel verlamd zijn. Helemaal daar boven in de lucht. Ik klikte mij vast aan de veiligheidlijn en met bijna niets anders dan ‘guts’ en brandend verlangen deed ik de eerste grepen op de koord op weg naar het platform. Stilletjes aan. Ik had mijn twee benen om de leidlijn geslagen terwijl mijn handen bijna al het werk deden. Ik wist dat ik gemakkelijk dood kon gaan als ik het verknalde. De sfeer was nogal gespannen omdat de houtvesters elke dag zouden komen opdagen en hun weg zouden snijden recht tot in het hart van deze sprookjesachtige wildernis. Er was geen tijd om te trainen of voor een grote discussie of om te experimenteren. Het was doe het of vergeet het. Misschien 40 mensen in het kamp die dag. Ik was één van de twee die

bereid waren naar daar boven in de lucht te gaan. Na verschillende minuten gevecht aan de koord parallel met de grond, raakte ik uiteindelijk uitgeput toen de koord door begon te hangen en ik moest mezelf op het platform hijsen die laatste drie en een half meter. Ik bleef kalm. Liet de ene arm bengelen en dan de andere. Heen en weer. Dan trok ik me weer een beetje op. Minuten gingen voorbij. Mijn onderarmen brandden van binnen en mijn biceps waren bijna gevoelloos en bibberden terwijl ik probeerde met al mijn macht greep te krijgen op het kleine platform van negentig cm op een meter twintig een paar voet verder en boven mijn hoofd. Ik slaagde erin een voet op de rand van het platform te krijgen en haakte hem in de touwen. Na een tijdje geraakte ik niet hoger en probeerde mijn andere been er ook op te krijgen. Ik kon nauwelijks mijn tenen vasthaken in de verschillende lijnen, genoeg om een beetje te trekken met mijn twee benen en na een laatste rust, gaf ik alles wat ik in me had met beide benen zwaaiend en mijn armen trekkend. Ik deed een soort optrek, sit-up en met kreten van goedkeuring uit de verte beneden zat ik in stilte bibberend als de naalden van de grote coniferen die om me heen stonden. Ik huilde een beetje en probeerde te doen alsof ik O.K. was – Dit was mijn thuis voor de volgende dertig uur. Voorraad werd van beneden naar boven gestuurd. Genoeg eten en water, gemakkelijk voor twee weken. Alles voorzichtig aan het platform gehangen aan stukken touw en koordjes. Het doel, voor het geval het niet duidelijk mocht zijn... als zij de bomen willen vellen in de onmiddellijke omgeving (direct boven waar de weg getrokken werd) moeten ze me eerst ‘verwijderen’, me express doden of ‘per ongeluk’.

Naar mate de uren zich opstapelden die zondagnamiddag werd het platform kleiner en kleiner. Negentig op honderd twintig centimeter. Het leek wel een postzegel. Die nacht heb ik natuurlijk nauwelijks geslapen. Het schommelde allemaal nogal en bewoog op en neer en zwaaide rond, afhankelijk van de bries. Ik kan niet helemaal mijn gevoelens van dat ogenblik uitdrukken. Ver voorbij woorden. Stimulerend, beangstigend, stoutmoedig, macht gevend. Ik voelde me zo klein daar ver boven alleen in een dode hoek en tegelijk voelde mijn kleine ouwe zelf iets groots van binnen. – kon iets groots voelen daar voor me en verder over de horizon richting zee. Ik was klaar om te sterven. Ik huilde en lachte allemaal tegelijk terwijl ik mijn dilemma beschouwde en de geveldde bomen daar beneden. Grote kaalslagen waren dichtbij en ze zagen er uit alsof ze gebombardeerd waren. Geen enkele levende boom zou er overblijven. Geen één. Soms kaal gekapt tot aan de oever van de kreek zodat de grond gewoon wegspoelt in de erosie van de bijna totale vernietiging. Bergen afval. Tweede en derde rangs boomstronken zomaar door elkaar gestrooid. De houtbedrijven zoeken er alleen de beste boomstammen uit en laten zo’n 20 tot 30 % achter schat ik zo. Dat noemen ze ‘creaming’, afromen. Schep de room eraf en dump de rest. Te vergelijken met de grote slachtpartijen van de bizons in het Amerikaanse westen waar dan alleen de tongen van afgesneden werden en soms zelfs dat niet omdat de passagiers op de trein aangespoord werden vanuit de trein te schieten, gewoon om die grote beesten op een trillende en trekkende hoop te zien vallen. Hoewel nogal wat van het hout echt gebruikt wordt – zijn de eindresultaten van de kaalslag verstrekkend en de gevolgen ten dele nog onbekend. De paaigronden van de zalm worden vernield. Aarde spoelt weg. Talloze dieren verliezen hun huis. Allemaal omdat een kind naar TV zou kunnen zien en een terreinwagen zou kunnen hebben en dat papa met een nieuwe truck kan rijden en sloten bier drinken. De boomvellers verdienen zo’n 350 \$ per dag. Als ze geregeld werken verdienen ze gemakkelijk 65.000 tot 70.000 \$ per jaar met vijf tot 8 weken vrij in de winter. Veel poen voor een werkmans. Groot geld gewoontes. Als je went aan dat soort geld en een beetje te weinig hersens hebt, is het gemakkelijk te begrijpen waarom mensen een beetje paniekerig worden nu dat de gemakkelijke klussen geklaard zijn en dat de laatste

kleine gebieden met oerbossen heftig verdedigd worden door gewone en niet zo gewone mensen zoals ik. Niet dat alle houtvesters uilskuikens zijn. Veel van hen zijn er uit vrije wil mee opgehouden omdat de tekens aan de wand zo levendig waren. Met zulke grote letters geschreven. Met elk nieuw jaar dat 'arbeidsbesparende' machines meebrengt met het resulterend banenverlies is er weinig liefde voor de houtkapfirma's zelfs bij hun eigen werknemers omdat de bedrijven het elke dag duidelijker maken dat hun eerste prioriteit geld is en de mensen die kan je vergeten. Aan het milieu dachten ze al helemaal niet of nauwelijks... Er is daar niets om te vergeten dus sla dat maar over. Ze besteden maar precies zoveel aandacht aan het milieu als ze absoluut moeten omdat mensen deze inhalige bastaarden met hun rug tegen de muur duwen met vuur in hun ogen. Figuurlijk gesproken, wel te verstaan. Ze vinden het OK als je alleen maar praat; commissies worden opgericht, studies ondernomen. 'Omdat zij hun bos kunnen kappen zolang wat jullie doen babbelen is en de wet gehoorzamen.'

Zodoende – door op mijn platform te zitten... zei ik eigenlijk 'genoeg is genoeg'. Of beter, genoeg is te veel om te verdragen. Mijn acties echter, werden begroet door een minder enthousiaste groep houthakkers en de Royal Canadian Mounted Police (RCMP) hoewel wat ze moesten bestijgen nooit gespecificeerd werd: Ezel? Muur? Ze kletsten een tijdje tegen me aan van beneden met verschillende megafoons en zo maar stuurden nooit iemand de boom in. Dit was maandagmorgen ik was de nacht dus goed doorgekomen maar begon me te realiseren wat de realiteit was waarin ik zat. Om het simpel te zeggen – krap. Serieus krap. Ik voelde me nogal rot. Ik kon nergens naartoe dan naar beneden en op de een of andere manier zijn oranje helmen en kettingzagen niet mijn idee van een ontvangstcomité.

Dus – 't was echt niet veel zaaks eigenlijk. Ik zat daar maar en luisterde naar de bomen die in de verte vielen. Zo rond 2 uur begonnen de dingen een beetje te veranderen. Ik kon iets horen komen en vrij snel was het recht boven me. Helikopter. Geel. Lawaai. Veel lawaai. Wind, hij was recht boven mij, misschien een 30 meter of zo. De bomen hielden hem tegen. Of haar. Hoewel het op de één of andere manier toch wat moeilijker is een vrouw voor te stellen die dit doet. Ik denk dat als je ze genoeg betaalt en het hen liet doen, dat ze het ook zouden doen. Hoe dan ook, ik reageerde snel door een cryptonieten fietsslot te voorschijn te halen en het rond mijn nek te plaatsen en mijzelf aan het plafond vast te ketenen met mijn andere arm er rond en onder. Wel hield ik die sleutel goed in de gaten! Ik ben zeker dat ik beefde maar mijn vingers wisten nog hoe ze moesten sluiten! De reden was dat ik dacht dat ze een Rambo-oen met steroïde-lul-hersens naar beneden zouden sturen om me in de klem te nemen. Als extra verzekering had ik een emmer strategisch een stukje boven mijn hoofd gehangen aan één van de stormlijnen zodat ik er mijn hand in kon steken. Wat was in de emmer? Ik geef een tip. Het was geen hollandse saus. Geen saladedressing. Het was bruin met brokken in. Vleesjus? Bijna maar niet echt. Raad nog eens. Hier is een echte reuze tip: het trok vliegen aan en rook als een babypamper. Heb je hem? Dat is juist. We hebben het over KA-KA, DROLLEN, NR 2, GROTE BOODSCHAP, STRONT, EEN HOOPJE enz. Geweldloos verzet een beetje verder dan waar de meeste mensen hun eigen grens zouden trekken. Voor mij was het simpel. Me zelf door de stront halen of gearresteerd worden. Ik eet nog liever stront dan dat ik een flik zijn begerige hand op me laat leggen.

En als het zou helpen een prehistorisch bos te redden, wat is dan het probleem? Ik vertrek zelfs geen spier meer als het te maken heeft met stront bij of op mijn huid. Het is bijna kalmerend op een manier. Maar waarom het doen? Dat is een goede vraag en ik ben niet echt zeker wat het is behalve dat iets in de cultuur van de blanke mensen de indruk gegeven heeft dat stront walgelijk is. Kan je je dat

voorstellen? Flikken hebben de neiging meteen terug te deinzen. Niet gauw. Niet vrij snel. We hebben het over NU!! NU METEEN!!! GA ACHTERUIT!!!!

Dit is belangrijk omdat de politie de neiging heeft de belangen te behartigen van die mensen die de grootste geschiktheid en bereidheid hebben om de Natuur en alles wat zij bevat, inclusief inheemse volkeren en de verarmde onderklasse van hun eigen cultuur te elimineren. Maar, gezien het proces van geleidelijke uitroeiing ongelofelijk versneld is door de industriële mechanisatie en nu een koortsachtige hoogte heeft bereikt, ongekend tot op de dag van vandaag, moet men niet zover in de toekomst kijken om de eigen knoken het doodslied te horen rammelen van overheersing en onderwerping. Dat zou zo slecht nog niet zijn als het alleen de 'slechteriken' zouden zijn die failliet gingen, ziek werden en hun verdiende loon kregen. Wat vertel je de maat van een dode beer? Of een arend zonder boom om in te nestelen. Wat vertel je je kind als een megarijke multinationale onderneming je na 10 jaar op straat zet omdat ze zeggen dat ze niet genoeg verdienen en het enige dat je eraan overhoudt is een paar kettingzagen, een paar benzineslokkers en een hypotheek die je niet kan afbetalen. Een zeker recept voor echtelijk geweld en kindermishandeling. Oorverdovend voorspelbaar. Wie ook afhankelijk is van het vellen van oerbossen zet zijn leven in op een verliezend nummer. Zij horen geen respect te krijgen voor wat zij doen, zelfs als het gespecialiseerd en gevaarlijk werk is. Het is niet zo gespecialiseerd en gevaarlijk als grote bomen te redden, met wat eigen ervaring met beide.

Terug naar de helikopter. Hij pestte mij een beetje en vloog dan weg en kwam later terug, maar de tweede keer heb ik me niet helemaal vast geketend omdat mijn inschatting was dat ze bluftten om me te intimideren zodat ik of naar beneden zou vallen of naar beneden zou komen. Ik wees beide opties af. Hij ging voor goed weg en ik ruste zo goed als ik kon. Enigszins leeg.

Ik realiseerde me algauw dat mijn stek megaprecair was en belachelijk klein en ik begon voorraden terug naar beneden te laten met het gevoel dat de hele onderneming al te gek was en het plan niet goed ontworpen. Ik probeerde een tweede nacht daarboven te spenderen maar met mijn zenuwen uitgerafeld en met krampen die op kwamen liet ik me door een vriend gemakkelijk overhalen om naar beneden te komen. Dus – in het donker van de late avond, ben ik langs mijn touw naar beneden gekomen – mijn enige uitweg. Geen probleem want mijn touw was net lang genoeg om de grond te bereiken. Terra Firma. Het was een wilde trip. Zoveel was zeker, zo in de bomen bengelen, maar ik had genoeg gehad.

Veel omhelzingen en schouderklopjes volgden toen ik door vrienden werd begroet na onze overwinning. Een kleine overwinning. Ik was de held van het uur en de aandacht was welkom. Want nu was ook ik een 'boomzitter'. Een elitegroep van de moedigsten. We leerden dat het mogelijk is de nacht door te brengen op een platform (hoewel het groter moest zijn) en ik kreeg meer vertrouwen in mijn ophangingsideeën. Het probleem was dat ik zo uitgefreaked was door de hele ervaring dat ik heel hard probeerde een vriend af te raden op zijn beurt naar boven te klimmen en mijn plaats in te nemen daar boven op dat hoge platform. Gelukkig, werd er niet goed naar mij geluisterd want er zat iemand boven voor het begin van de 'werkzaamheden' de volgende morgen. We hielden dat platform de hele week met in totaal drie verschillende zitters inclusief mijzelf die met een nieuwe dreiging te maken kreeg. De houtvesters begonnen bomen te vellen onder het platform om de zitter te intimideren. Maar hij hield stand. De helikopter kwam en ging verschillende keren. Een kleinigheidje. Tegen vrijdag begon de RCMP een nieuwe tactiek. Zij zetten het gebied onder het platform af en zette er 24/24 uur bewaking op. Maar door verschillende afleidingsmanoeuvres o.a. een groot vuur dichtbij met luid gezang –

zagen de mounties niet eens dat onze man in een wilde virtuele vrije val naar beneden rappelde, aan het eind van een touw 3 meter boven de grond naar beneden viel in een hoop afgehakte takken!! Wat waren ze verbaasd 's ochtends te zien dat er niemand op het platform was!! Maar onze overwinning was bitterzoet. De houtvesters kwamen aanzetten en velden de drie bomen waaraan het platform vast hing. Voor altijd omgehakt. Maar een plant. Wie maalt er om. "Zij groeien terug". Einde van het hoge platform. Als het technisch mogelijk zou zijn elke oerboom in Britisch Colombia (B.C.) (of op de hele planeet eigenlijk) in de loop van één werkdag te vellen, dan ben ik er zeker van dat de ene of andere CEO van een grote onderneming gevonden kan worden om het startsein te geven. Groot geld wordt aangetrokken door grote vergissingen. Vergissingen die niet ongedaan gemaakt kunnen worden zoals je wellicht zou willen.

Het is nu half vier 's nachts – ik heb TV zitten kijken in mijn nieuwe onderduikplek. Een moeder en haar zoon met unief leeftijd wonen hier. Hij tenminste. Zij woont bij haar vriend en zo komt het in dat deze duplex haar lege kamer vol spullen is en een souterrain met een soortement slaapkamer leeg staat. Zodoende krijg ik de kamer in het souterrain. Haar zoon is volledig op de hoogte van mijn situatie ZIJ HEEFT ER NOG ABSOLUUT GEEN IDEE VAN of toch niet zo volledig als wij. Het enige wat we zeker weten is dat iemand me wil opsluiten. Hoe erg het is, is vrij moeilijk te zeggen. Niemand weet hoe ze er achter kwamen waar ik voordien woonde. Ik kan me moeilijk voorstellen wat de overheid precies motiveert. Ze zullen niet veel te doen hebben. Of ze weten meer over mij dan ik me realiseer. Goed mogelijk dat ze contact opnamen met de FBI die nu wel een soort dossier over me zal hebben voor mijn inspanningen om de kernenergie/bommenbouwende industrieën tegen te houden. Regeringen fronsen de wenkbrauwen ten aanzien van mensen die de mogelijkheid demonstreren voor zich zelf te denken of voor het grotere goed. Rechtvaardigheid is de grootste vrees van regeringen. Van grote regeringen, tenminste. Imperiumregering, ik kijk uit naar de onvermijdelijke dag als Uncle Sam plat op zijn dichtgeknepen dik gat valt. Ik zou me beter voelen als ik het idee had dat jij en Dad buiten schot waren want ik voel het komen en heb het buikgevoel dat als het US imperium begint te vallen – het is al begonnen – zelfs George's kleine oorlog heeft de economie niet kunnen opkrikken - dat het leven dan erg oncomfortabel zou kunnen en vermoedelijk zal worden daar in Disneystad.

Het zal wel zijn van eet en drink en maakt plezier zolang het nog kan. Wij leven in zo'n verschillende werelden. Niet dat jij en Dad wilde fuiven houden – dat zou jullie eigenlijk wel goed kunnen doen.

Ik ben nogal moe. Ik zal dit morgen afmaken, misschien. Mijn nieuwe naam is Bill. Ik voel me hier het merendeel van de tijd vrij veilig. Ik ben heel voorzichtig.

Volgende dag, - Donderdag Drie uur dertig –

Terug naar mijn verhaal. Enige tijd verstreek. De houtvesters kwamen tot vlak bij ons kamp van een veertigtal mensen en begonnen bomen vlak voor onze ogen om te hakken. Echt een nachtmerrie. Het lijkt alsof er altijd wel iemand bereid zal zijn om de laatste olifant of neushoorn neer te schieten of de laatste boom van een soort of wat dan ook neer te halen. Hier hebben ze bedacht dat een paar 'representatieve parken' genoeg is. Maar dat is niet zo en zelfs als dat wel zo was, dan zou ik nog proberen hen tegen te houden want ik hou van schoonheid en heb een afkeer van lelijkheid. Houtkap is extreem lelijk als het gebeurt met de kaalslag methode. Zij zouden selectief kunnen kappen zoals in Europa maar dat vereist een beetje meer tijd en inspanning. Dat kost ook meer werk en dat betekent meer banen en de industrie zet zich ervoor in dat er elk jaar minder en minder jobs zijn indien mogelijk.

Begin september, beslisten een deel van ons om een grote actie op te zetten. Het was mijn taak de groepsdiscussie met een twintigtal mensen mogelijk te maken. Ik voelde me nogal ongemakkelijk in deze positie omdat ik dat nooit eerder had gedaan en het houdt eigenlijk in dat je de vergadering leidt en er voor zorgt dat iedereen zijn zeg kan doen. Na een paar uur intens debat en semi-paranoia (de flikken konden opdagen en onze vergadering opbreken) beslisten we de suggestie van een vrouw te volgen en twee platforms op te hangen waarvan er één tegelijk een wegblokkade zou zijn. We begonnen met het platform in de boom. Drie boomklimmers in hun eigen boom en ik op de grond zo goed mogelijk aanwijzingen gevend. Ik had me als vrijwilliger opgegeven om op het platform te zitten recht boven de houtvestersweg waar de bomen nog niet weggekapt waren. Een redelijke kreek stroomde een 200 meter lager dan de rand van de weg. Met bos bedekt bergachtig terrein. Oerbos bomen. Na 2 ½ uur van ruggen brekend, zenuwslopend werk waarbij er twee, nee drie bijna ongevallen gebeurden waarbij mensen bijna vielen – hing het platform in de lucht. Maar niet meer dan 13 meter hoog. We konden niet beter. Een paar mensen van Greenpeace kwamen langs en hielpen ons het nieuwe platform van 1 meter 20 op 2 meter 40 omhoog te hijsen. Dat was zwaarder dan het hoge platform en hing veel lager dan de veiligheidslijn waardoor het er naartoe gaan via de dwarslijn veel gemakkelijker was.

Hier was een tekening...

Dit geeft je een ruw idee van wat er gebeurde. 13 meter kan wel hoog lijken, maar niet in dit soort 'zaken'. Je valt en je betaalt. Serieus. Mijn vriendin Kathy viel en brak haar rug, haar been en haar heup. Ze zat vrij lang, wel 4 maanden in een volledige plaaster. Ze loopt nu redelijk goed. Ik heb het haar uit haar hoofd gepraat dat ze haar rug zou laten opereren en het is cruciale, goede raad gebleken. Ten minste, tot nu toe is haar rug OK. Haar been was echt gehavend. Gebroken femuur. Moest geopereerd worden. Moedige vrouw. Zij had gewoon niet genoeg ervaring. Niemand van ons was echt één van de ervaren 8 of 10 boomzitters. Het was haar beurt toen ze probeerde naar beneden te rappellen en haar touw los kwam van haar harnas. Ze probeerde langs het touw naar beneden te glijden en verbrandde haar handen heel serieus en dan deed ze een vrije val van zo'n 15 tot 18 meter. Ze is vrij goed hersteld. Zeer tot ieders vreugde.

We hadden drie platformen in de bomen tegen drie uur in het donker, wat gedeeltelijk was waarom we een bijna dodelijk ongeluk hadden. Ik probeer mijn stem te gebruiken om mensen te kalmeren en hen rustig te doen denken en niet te panikeren. Een paar weken eerder had ik een drie durende reddingsoperatie gedaan voor een jonge would-be boomzitter die ongeveer 15 meter hoog in een boom strop geraakte in het donker. Moest hem naar beneden laten nadat ik achter hem naar boven geklommen was. Zie je het een beetje? Leven en dood, netelige situaties op een geregelde basis? Geen wonder dat ik grijs word. Anderzijds, zit er veerkracht in mijn stap en iets in mijn ogen waar niemand echt de vinger op kan leggen.

Mijn beurt om bijna te sterven moest nog komen. Ik probeerde wat te slapen zo ongeveer rond 4 uur 30, ik was echt op want ik had de vorige nacht ook niet geslapen. Terwijl ik sliep, werd de blokkade opgesteld. Zij kozen een hele smalle plek met een bijna verticale val van 26/33 meter. Zij legden een grote stam over de weg en hingen een platform aan de andere kant van de stam die over de rand hing op de plek van de 33 meter diepe ravijn. Geen plek voor amateurs, maar daar waren we. We moeten hen op de één of andere manier tegenhouden of zij, hebzucht leidt tot alles, pakken het allemaal... Tot de allerlaatste boom. Sommige stukken kappen ze alles en

nemen maar de helft mee. Houtvesters hebben de twee oudste bekende bomen in Canada geveld. Lieten ze daar liggen na 1600 jaar leven. Lieten hen daar rotten. Ze namen geen van de twee mee. Een beetje teveel zacht hout aan de binnenkant? Misschien waren ze moe. Misschien waren de vrachtwagens vol en kwamen ze niet meer terug. Weet het niet zeker.

Kan je je deze blokkade voorstellen? Als ze proberen de boomstam uit de weg te krijgen kan het dat de persoon die erin zit losgeschud wordt en er uit valt. De houtvesters zouden dat wel willen maar het levert nogal slechte PR op. Bovendien hadden we de pers gewaarschuwd dat we een grote actie zouden opzetten en onze mensen moesten er dus zitten. Ik begon aan mijn boom rond 7 uur, niet echt fris, maar het verging me niet slecht. Na twee volle uren begon ik aan het dwarsen naar het platform. Een peulschil in vergelijking met het hoge platform van drie weken eerder. Ondertussen probeerden de mounties de blokkade op te ruimen.

Ze gebruikten een truck met een uitschuifbare arm met een kuipje aan het eind om een platform mee neer te laten bij de activist (hoogtewerker). Hij was aan het platform geketend. Dus moesten zij zijn slot van rond zijn nek op één of andere manier doorsnijden met een brander. Na vier uur waren ze er door met tien meer wagens die mijn richting uitkwamen. Ik stond te wachten. En je kan er je zoete bips op verdedden dat ik veel stront aan boord had voor het geval de mounties brutaal tegen me werden.

Ik had natuurlijk een masker op en een hoed diep naar beneden getrokken en tegen die tijd had ik een zeil vastgesjord voor een beetje bescherming en privacy voor zo ver mogelijk. Rond de middag kwamen er een achttal houtvesters aan en een paar camionetten met mounties. Mounties begonnen aan wat een 53 uur durende klokje rond bewaking zou worden. Nee, maak er 55 uur van. Elk uur duurde als een dag en sommige als een week. Ze hadden zo'n kuiptruck bij zich. Van op de grond probeerden ze met me te converseren. Dat was vervelend, want ik had echt weinig of niets te zeggen. En het zou zo leuk geweest zijn als ze verder onder me zaten zoals bij het Hoge Platform. Zoals de zaken er voor stonden, waren ze direct daar en goeie genade en zo voort want, ik ben er zeker van dat ze denken dat ze het juiste doen als ze die houtvesters helpen een kaalslag te maken van deze onvoorstelbare mooie plek met meren en watervallen en reusachtige bomen. Wat kan men zeggen? Zodoende willen sommige mensen dat ik hier eindig met een emmer stront om de laatste bomen te beschermen en de RCMP eindigen met stront tussen hun oren omdat ze die proberen te vellen. 'Ik doe gewoon mijn werk.' 't Is de wet'. Macht heeft geen intrinsieke moraal – macht onderdrukt. En macht verleent privileges aan wie de macht fleemt.

Een paar mounties klommen in de kuiptruck en werden zo'n 10 meter omhoog gehesen, vlak onder mijn platform. Ik zag ze komen en dus gaf ik mijn armen en benen een dosis stront voor het geval ze te dicht zouden komen. Maar ze konden niet omdat de truck hen niet hoger kreeg. Dus greep één van die lulkoppen één van mijn emmers water en goot hem uit. ½ mijn water weg. Dat was vervelend en ik zei dat. 't Water was niet van hem. Mijn andere emmer was veilig. Ik kwam in de verleiding een goedgemikte drol vierkant op zijn lege hersenpan te kwakken, maar mijn innerlijke stem van geweldloosheid zei me dat niet te doen. Ik had die stomkop makkelijk kunnen bestoken. Gemakkelijk. Achteloos. Ik schopte een stukje stront van mijn platform en het viel op het hunne tussen de twee kerels als een soort waarschuwing. Ze bleven een tijdje maar door kletsen en gingen dan weg. Later kwam er een oude kerel met een hogere rang en een zachtere benadering die probeerde me zo wat naar beneden te lokken. Ik wilde niet praten want ik bedacht dat hij mijn stem zou kunnen opnemen. Naarmate hij dichterbij kwam, begon ik opgewondener te doen en onstabiel, wat gedeeltelijk waar was. Weldra, ging ook hij weg en liet men mij alleen voor de nacht met een paar mounties. Die zou niet vredig zijn. Na het donker gingen de spots aan, natuurlijk. Plus, ze begonnen hun sirene te laten loeien in een poging me van streek te brengen en me te breken. Ik bedankte

hen en beschouwde het als een wiegeliëdje. Serieus... het was oervervelend maar ik kwam behoorlijk door de nacht. Ik betrapte mij erop te fantaseren over het neerschieten van flikken en houtvesters. De volgende dag was meer van het zelfde. Plus een T.V ploeg kwam en een flik nam een paar nota's toen ik een beetje begon te praten. De flik gaat van: 'Je weet dat je hiervoor voor de rechtbank moet komen.' – ik begon een beetje te lachen toen hij begon te beschrijven hoe ik een eerlijke kans op een rechtzaak zou krijgen en ik riep terug hoe ik er aan twijfelde dat een seniele oude blanke kerel die op een pak aambeien zit de situatie hier zou kunnen bevatten, maar er was niet echt veel debat. Sommige mensen snappen het gewoon niet dat andere levensvormen een recht op leven hebben. Veel mensen kunnen gewoon zo'n fundamentele stelling niet begrijpen. Gewoon onwetendheid: dat is al.

Geen sirenes de tweede nacht. Woensdagmorgen kwam er aan en de dingen waren redelijk rustig. Ik werd erg dorstig omdat de rest van mijn water vuil geworden was met stront omdat toen ik boven rond hupte zo dat ze mij niet goed konden zien, er een beetje in mijn emmer viel. Niet goed. Maar ik moest iets drinken. De mounties lieten mijn vrienden niet toe mij meer water geven. De mounties wilden het mij geven. De mounties verboden mijn vrienden de watercontainer vast te maken aan de lijn waarmee ik het op wilde op hijsen. Mijn vrienden mochten alles organiseren en water halen van de bron maar het eigenlijke vastmaken aan mijn lijn... Sorry... kan niet zeiden de mounties.... Wij zullen het aan je touw vastmaken, niet je vrienden. Ik voelde de val voor mijn persoonlijke macht en wees het aanbod van de mounties af en bleef mijn vervuild water bewaren. Dit lijkt misschien triviaal. Voor mij was het cruciaal. Ik had elk greintje persoonlijke macht nodig die ik kon vinden in deze bizarre strijd.

Mij werd gezegd door één van de mounties dat dit 'mijn laatste dag' zou zijn. Ongeacht of hoe precies, ik zou naar beneden komen 'op de ene of de andere manier'. Hij kreeg later op de dag gelijk. Ik telde de koppen. 8 houtvesters en 7 RMCP. 9 voertuigen, waaronder twee kuipwagens, waarvan één gemakkelijk boven mijn platform kon reiken. Een mountie maakte af en toe een video opname de hele namiddag, net als op maandag + dinsdag. Een TV camera ploeg daagde op (een rit van drie uur van Victoria) maar werd gevraagd het gebied te verlaten, en dat deden ze. Mijns inziens, gebeurde dit om één reden. Als mounties er een zootje van maakten en me zouden kwetsen of doden waartoe ze bewezen bereid te zijn en waarmee ze hebben geflirt, dan wilden zij hun eigen vermoedelijk gekuiste versie van wat er gebeurde presenteren. Zij hadden immers al aangetoond dat zij bereid waren de waarheid wild te verdraaien door te beweren dat ik feces, uitwerpselen naar verschillende mounties had 'geslingerd'. Een schaamteloze leugen. Zij weten het. In feite, ging het zo ver dat ik hen uitvoerig waarschuwde dat ik een emmer stront had en deed teken dat ze achteruit moesten gaan voor ik een monster naar beneden gooide dat ze konden onderzoeken zonder er helemaal onder te zitten. Niet dat ik een groot probleem heb met dat beeld dat de mounties van zichzelf schetsten onder de stront. Ik vond het amusant. Het is gewoon nooit gebeurd. Misschien verdienen ze het of zouden ze dat graag hebben in de toekomst, dat weet ik niet.

De algemene toon veranderde snel aan het begin van mijn derde en laatste dag in de lucht. Twee houtvesters waren speciaal uitgerust om me te komen 'redden'. Zij klommen in al die bomen en bevestigden stalen kabels die een net vasthielden onder het platform. Ik kijk er goed naar terwijl ik de ene keer stond te trillen, de andere keer stond te huilen. In de nabije achtergrond waren twee grote prachtige cederbomen. Allebei twee meter, twee meter dertig doormeter en zo recht als maar kan. Zo dicht bij elkaar dat men hen bijna allebei tegelijk kon aanraken. Een ontzagwekkende vitaliteit daar. Een maand later, waren ze alle twee geveld, de ene boven op de andere zodat de bovenste brak. Serieuze fout, veronderstel ik. Terwijl het veiligheidsnet werd bevestigd, zag ik hoe een houtvester takken afsneed van één van mijn bomen terwijl hij naar boven klom. De takken vielen op een soort hoop recht naast de basis van de overhellende boom. Scheef hangend, zo'n 10 of 15 graden weg van het verticale,

recht aan de rand van een steile helling die naar beneden leidde naar de grootste kreek in de algemene omgeving. Die 'kreek' was vaak een razende rivier na hevige regens. Die dag, stond er maar een paar voet water in.

Naarmate de houtvesters het net begonnen omhoog te halen, haalde ik heel traag mijn mes boven waar niemand het kon zien. Ik had het geslepen voor ik naar boven ging. Aan de rand van het platform staand, mijn arm vasthoudend aan de veiligheidslijn terwijl mijn andere hand het mes verborg, keek ik hoe de houtvesters het net in positie brachten. Toen het bijna het platform raakte, boog ik voorover naar het net en met twee halen sneed ik één hoek helemaal vrij zodat het net weer helemaal wegzakte. 'Cocksucker' was de reactie van beneden omdat ik een uur van hun werk ongedaan maakte.

Na 45 minuten waren ze opnieuw in de bomen geklommen en hebben ze het net opnieuw bevestigd. Deze keer was het lager. Terwijl dit allemaal gebeurde kwam er een nieuwe speler op het veld. Korporaal Babelkous. De mounties hadden blijkbaar hun 'expert' in 'psychologische oorlogsvoering' opgetrommeld. "Wij zijn je vrienden" bleef hij maar roepen. "Je vrienden hebben je verlaten... laten jou met de gebakken peren zitten." Dat is als proberen mij te overtuigen dat George Bush oprecht is als hij een 'vriendelijker, zachter Amerika' wil. Hier sta ik op een platform waarvoor mijn vrienden hun leven riskeerden alleen al om het hier op te hangen en al wat ik krijg is deze clowneske lagere school benadering. "Neem je masker af en kijk me aan als een man". Ja, juist. Hij droeg een soort regenjas voor het geval ik een drol zou lossen in zijn richting, veronderstel ik. Hij bleef maar door en door en doorzeuren. "Je weet, je bent nu in onze handen... Er is geen ontsnappen nu." "Geef op en maak het gemakkelijker voor jezelf." Hij heeft me eigenlijk geholpen met zijn komisch intermezzo vooral toen ik hem vroeg "Ben je als zo'n slijmerd geboren of heb je dat onderweg geleerd?" Hij stond 4/5 meter van me in een kuipwagen op de zelfde hoogte als ik, hij neemt zijn hoed af, en met een brede glimlach zegt hij "Ik ben zo geboren"!! Ik bestierf het. Wat een kloot.

Mijn uitrusting op dat ogenblik bestond uit mijn veiligheidsharnas en masker. Dat is alles. Je zou dus kunnen stellen dat ik naakt was. Mijn kleurtje moest sowieso wat opgefrist worden. Ik had het merendeel van de bruine verrassing van mijn armen en benen geschraapt inmiddels (een pijnlijke job) en wachtte min of meer wat er nu zou gebeuren en keek naar beneden en merkte een mountie op, bijna vlak onder me. Ik deed teken dat ze weg moesten vermits nu het net vastgesjord was en een houtvester probeerde mijn verankeringskoorden los te maken en dat zou problemen kunnen veroorzaken voor de mountie met de rode lippen beneden. Rode lippen? We hebben een vrouw hier. Een van twee vrouwelijke mounties die ik opmerkte. Zij weigerde te bougeren. Ze staarde gewoon naar boven, naar mijn mooie lichaam. Iets met rode lippen en blond haar deed me in een nieuwe richting denken. Ik draaide mij om richting van mijn zeil, voor een beetje privacy en spuugde in mijn linker hand en greep mijn hansworst. Ik geef toe, ik voelde me nogal verschrompeld. Mijn lot zag er met de minuut somberder uit. Ik stond daar rustig mijn kleine piemel te strelen en verruilde die rode lippen van beneden voor de lippen van een vrouw die ik ken die meer belofte inhield en fantaseerde er over. Ik liet ook mijn ogen rusten op die overheellende boom met een hoop takken aan zijn voet. Er was iets speciaal mee – na een minuut of twee van deze linkervleugel massage, verdween de kleine piemel helemaal. Tromgeroffel.... Nieuwe speler op de scène. Op Grote Piemel. Wees recht naar de hemel. Ik draaide me om en liet de langste, meest intense kreet die ik maar kon schallen. Dat deed ik herhaaldelijk gedurende vermoedelijk een minuut. Beneden was men met verstomming geslagen. Dan, snel als een weerlicht, liepen twee mannelijke mounties naar onder het platform en paktten hot-lips beet en trokken haar uit het beeld en haar zodoende beschermend tegen alle mogelijke liefdessap dat van boven naar beneden zou regenen, vermoed ik. Niet dat ze ook maar iets te vrezen had, want ik had voorzichtig vermeden lichaamsvocht of vaste stoffen op de houtvesters of de mounties te laten komen. Misschien realiseerde ze zich dit of misschien vond ze het een

mooi uitzicht want in een oogwenk stond ze terug op haar oude plaats. Ze bleef naar boven staren naar mij. Ik denk dat ze echt om mijn welzijn bezorgd was. Grote Piemel draaide de rollen om.

Inmiddels was Mijnheer Net-Spanner bezig en had één van mijn twee hoofdlijnen losgemaakt. De overhellende boom kwam in mijn gedachten. En ik vroeg me af: hoe zou het hangen als ik één van de koorden van het platform zou doorsnijden richting overhellende boom. Als het recht naar beneden hing met een goed gewicht er op, zou er dan ruimte zijn tussen het eind van het touw en de voet van de boom? Hoeveel ruimte, als er al was? Ik voelde dat er zeker wat ruimte moest zijn.

Mijnheer Net-Spanner schreeuwde:” Ik ga je koord doorsnijden, bereid je voor op een snok.” Het was hier dat het amateurisme van deze arrestatie zich duidelijker begon af te tekenen. Niet in staat één van de twee touwen los te maken, ging deze houtvester het doorsnijden in de hoop dat het andere mij en het platform in de lucht zou houden. Het “veiligheidsnet” was nauwelijks groot genoeg om iets te betekenen want ik kon er gemakkelijk naast springen en op de grond smakken. Zij riskeerden gewoon mijn leven om mij daar weg te halen. Snip, snip en sproing... sproing Het platform viel zo’n kleine meter en stabiliseerde zich in de nieuwe positie.

Ik transpireerde nogal. Probeerde aan iets anders te denken dan die overhellende boom en de hoop takken. Het zag er immers naar uit dat ik één van de lijnen kon doorsnijden van het nog niet verstoorde opgesjorde deel en zo over hun hoofden zwaaien, voorbij de overhellende boom waar het touw aan is vastgemaakt en dan aan het eind van de boog, - gewoon naar beneden vallen op de wachtende takken die de houtvester voor me had laten liggen.

Ik overwoog mezelf over te geven. Wederrechtelijk betreden van, verzet bij de arrestatie, openbare zedenschennis, obsceen & wellustig gedrag... wie weet waarover een rechtzaak allemaal zou gaan. Niet erg aantrekkelijk. Ik pakte 5 muntjes en besliste voor het veiligst van 7 keer op te gooien. Ik moest maar één keer opgooien. 4 tegen 1 doe het!! ik voelde me nog opgewondener en ongeruster toen ik me begon te kleden voor de rest van de show. Mijnheer Net-Spanner liet langzaam het ene touw vieren aan de weg tegenover de kreek. Beetje bij beetje kwam ik dicht bij de overhellende boom en de kreek. En de grond.

Korporaal Babelkous bleef me ‘een laatste kans’ geven om me over te geven omdat ontsnappen ‘onmogelijk’ was. Hij insisterde dat hij ‘wist wat ik doormaakte’ want hij had ooit eens een verkeersboete betwist. Die kerel was ongelofelijk.

Ondertussen had hot-lips haar stem laten horen. ‘Doe geen dwaze dingen’, ‘Spring niet’, ‘Ik zal je naar de combi begeleiden en je hand vasthouden’ ‘Alleen jij en ik’. Ik dacht zo dat ze probeerde een mogelijk gewelddadige scène op de grond te vermijden. Een deel van de mounties gebruikten verbaal geweld en scholden me uit (‘klootzak’ enz.) en waren vermoedelijk er op uit mij in hun handen te krijgen nadat ze mijn erectie en mijn armen en benen onder de stront hadden moeten bekijken de vorige twee dagen. Ik bleef hen zeggen ‘Ga weg’ – Ik zei ‘ik doe dit voor de kinderen’. Riep het af en toe. Ik deed het ook voor mezelf en de bomen. Een bos zonder weg er in. Dat is iets om voor te leven. Waard om voor te vechten. Waard om voor te sterven als het nodig is. Ik was klaar.

Ik deed mijn sweater aan, mijn schoenen en mijn broek. Nog een laatste iets. Een vriendin had me haar Bijbel gegeven voor op het platform. Ik legde de gevoelens van pijn en wrok die ik jegens dat boek, de Bijbel, voelde naast me neer en stopte het boek onder mijn sweater vlak bij mijn buik. Op de een of andere manier was het een steun toen ik daar stond te zweten, af en toe huilend, traag naar beneden komend. Overhellende Boom dichterbij komend.

Ik maakte mijn harnas opnieuw vast aan de rappellijn die ik nodig zou hebben als ik los liet om in de takken te landen. En niets is veranderd tussen die ogenblikken op het platform in september en nu dat ik het op schrijf: ik zweet. Terwijl ik het herbeleef.

Korporaal Babelkous stapte in een kuipwagen met nog iemand net als twee anderen in de overblijvende wagen en beide teams stegen op van de grond nu niet meer dan een kleine 7 meter weg. Binnen luttele seconden waren ze op mijn nu fel verminderde hoogte. Het zicht van hen die me insloten shockeerde me genoeg om mijn beladen linker hand op te heffen en makkelijk de tien M.M. koord waaraan ik was vastgesjord door te snijden. Een halve meter losheid in de koord werd door mijn linker arm opgevangen met mijn hand boven mijn hoofd. Het platform viel weg naar het net toe. Iemand, een man riep 'Daar gaat hij' toen ik voorbij de voet van de boom zwaaide zo'n 4 meter van de grond, mijn rappellijn hing net buiten bereik van de anderen; want ik had ze met opzet kort afgesneden. 2 ½ of een 3 meter voorbij de boom, keek ik naar beneden verwonderd over de pijn in mijn schouder en merkte op dat de takken van de boom recht onder mij op een hoop lagen. Cruciaal geluk. Ik liet mijn rappel-rem-hand los zonder enige gedachte en viel van het eind van mijn koord als een grote sneeuwvlok. Een zachte landing in zithouding was genoeg om mijn schouder weer in de kom te krijgen!! Deze reuzengoede meevaller liet me toe verder te gaan want met mijn half ontwrichte schouder boven mijn hoofd zou ik hulpeloos geweest zijn.

Ik sprong onmiddellijk uit de takken en gooide mij naar beneden langs de steile oever, mounties en houtvesters zaten me op de hielen in mijn nog warme spoor. Koprollen en springend, wanhopig voor een beetje ademruimte. Zonder enige lichaamsbeweging de laatste 2 ½ dagen, beefden mijn benen en had ik geen kans om naar de kreek te lopen. Ik was te zwak en uitgeput en dus liet ik mezelf rollen en tuimelen. Met hier en daar een vrije val kwam ik aan de bodem aan : plat op mijn buik, geschramd en vol builen. Maar ik was bij bewustzijn en had geen gebroken botten!!! Hoera!! Ik sprong op en liep door het struikgewas naar de kreek en struikelde en viel na een paar stappen. Ik stond terug recht en voelde dat de buidel van onder mijn sweater wegschoof. Ik draaide me, om hem op te rapen van de zandige stroomvlakte. Ik bleef stokstijf staan, nam een bocht van 180° en liet de Bijbel voor wat hij was. Een houtvester was op 17 of 20 meter van me vandaan! Seconden weg.

Ik haastte me verder, lopend alsof ik halfdronken was. Ik stuitte op de kreek in een halve looppas, maar te snel om op mijn benen te blijven en viel, deze keer met mijn gezicht in het ondiepe water. Verwachtend dat een hand me vastklemde, bleef ik lopend en struikelend naar de andere oever. Een stem riep 'Je moet echt wel weg willen'. Het was de houtvester aan de andere kant van de kreek. Ik denk dat hij bleef staan denkend dat ze me te pakken hadden; misschien niet bereid mij van man tot man aan te pakken... misschien zelf ook een beetje moe. Ik dwong mezelf de andere oever op, minder steil, en haastte me verder zo goed het ging met mijn half natte heel zware kleren die me tegenhielden.

Ik stopte 10 seconden om ze uit te trekken. Ik kon de mounties een steenworp verder horen roepen, erg er op uit om me te vangen. Naakt nu, liep ik vrij en binnen een minuut of twee had ik wat terrein gewonnen op mijn achtervolgers. Plots, stond ik aan de rand van een afgrond. Steil maar nog klimbaar. Er waren bosjes beneden, sprong ik er af en zo'n 17 meter naar beneden met los zand + rotsen. En ik werd stil. Onder de bosjes en varens vlocht ik in mijn haar.

Mijn hart hamerde als een betonhamer op volle kracht. Ogenblikken duurden als uren. Misschien was ik aan het bidden, ik wilde mijn kleine vrijheid. Erg. Heel erg. Ik hoorde geritsel en dan voetstappen, stemmen dichtbij en recht boven mij. 'Hij speelt vermoedelijk hier ergens voor dooie pier, op dit ogenblik.' Mijn longen en spieren in brand en mijn hart dat op barsten stond, lag ik daar als een dooie pier terwijl de stemmen en stappen zachtjes wegstierven. Eigenlijk hurkend. Ik bleef daar lang zo. Langer dan het zou duren om dit een paar keer te lezen. En dan bleef ik nog waar ik was. Een uur ging voorbij. En nog één. Ik maakte geen geluid. De duisternis viel. Ik bleef. Na drie uur, veranderde ik langzaam naar mijn linker kant omdat ik krampen had. Wachtend. Me afvragend. Met niets dan een uurwerk en een bandana. Hoorde ik stemmen of was dat maar water dat in de verte stroomde? Ik wist

het niet. Maar ik kon ook niet blijven waar ik was. Ze zouden zeker in de ochtend terug komen. Deze keer misschien met honden, zoals eerder in de zomer.

Zo stil als ik kon, half verwachtend dat een batterijlicht in mijn gezicht zou exploderen, centimeterde ik de oever op, voorzichtig om de losse stenen op hun plaats te houden. 17 meter duurde een half uur. Een 'slakkengangetje' of misschien een escargot? Ik kroop een uur door een bos zo donker dat ik mijn hand niet voor mijn ogen kon zien, hoe dicht ik ze ook hield. Betrokken. Geluk. Beetje bij beetje kroop ik de berg op, soms kroop ik op een gevallen oerboom als op een vinger van de hand van een mooie en dankbare godin. Maak daar Godin van. Dankbaar voor mijn moed en durf. Ik voelde me als een pasgeboren kind, en liet de koele donkere stilte me verder dragen als een groot dier dat het bos in trekt. Weg van de Dood.

Ik kroop naar boven en weg voor het merendeel van de nacht, maar af en toe rustend, rechtstaand als ik te veel begon te bibberen van de koele, vochtige lucht. Toen het daglicht de bomen onthulde, werd mijn gaan een snel stappen me afvragend of de zoeklichten en de terreinwagens vervangen zouden worden door een roedel honden. Ik wist dat ze terug zouden komen nadat ik hen de hele nacht lang zowat ieder half uur gezien had op de weg in de verte. Grabbelend en graaiend naar mij.

Gauw vond ik reuze ceder met een gat aan de voet. Ik stampte het een beetje meer open en viel naar binnen onder de grote boom. Anderhalve meter tot een meter tachtig doorsnee, gemakkelijk. Ik heb er gerust, dankbaar dat ik alleen was zonder mounties om me te pesten. Een goede plek voor me, want gauw verscheen de gele helikopter over me vliegend, zonder te vertragen. Ik denk dat ze die twee kleine pierenoogjes niet hebben opgemerkt die van daar beneden naar boven keken. Ik kroop een beetje dieper en vond een kamer van vergelijkbare omvang, juist groot genoeg om me te kunnen draaien en een beetje uit te strekken. Ik rustte nog een beetje. De grote geest leek me in zijn dichte nest te koesteren. Nu, leef ik mijn leven waardig om mijn geest in dat mysterie onder te dompelen. Misschien.

Toen ik me klaar voelde, kwam ik uit de grote ceder. Ik hoop dat ik de boom bedankte voor het schuilen. Ik wandelde verder en at wat bessen onderweg. Veel bessen. Dronk het zuivere oppervlaktewater dat de houtvesters en de politici hoopten op een goede dag, liefst snel, te vervuilen. Soms liep ik op de naakte stammen om het wat gemakkelijker te maken voor mijn naakte voeten. Heb je ooit 33 meter op een gevallen boom gewandeld? Het geeft me een reden om te leven. En de kracht mijn leven op het spel te zetten voor dat recht. Uren en uren liep ik verder, bessen etend onderweg. Ik hoop dat gevoel ooit terug te krijgen op een dag. Naakt. Alleen. Stilte. Oertijd bos.

Bij valavond, naderde ik een plek waar ik hoopte vriendelijke gezichten te zien. Meer dan 24 uur later nadat ik mezelf had los gesneden, kreeg ik een warm gedempt welkom thuis. Wat eten en later een beetje slaap maar niet voor ik mijn vrienden de basiselementen vertelde van wat er was gebeurd. Voor het ochtendgloren, was ik opnieuw onderweg. Een lange mars later, zat ik in een vrachtwagen en reed weg van Walbran Valley.

Dezer dagen, ben ik eigenlijk het zelfde. Natuurlijk. Iets waar ik niets mee kon aanvangen werd afgepeld in Walbran Valley vorige september. Onterechte trots? 75 boomliefhebbers, wildernisverdedigers lieten me in hun wereld binnen. We sloegen de handen in elkaar om iets fundamenteels te redden dat geen prijs heeft. Ik voel me gezuiverd, gezegend en dankbaar voor mijn gelijk. De meelijwekkende, kortzichtige dwazen die de regering van B.C. runden hebben inmiddels flink op hun kop gekregen in verkiezingen. De nieuwe regering heeft (op locatie in de bossen met pak en das, enz.) een moratorium afgekondigd voor delen van de cruciale vallei tegen het verscheurende werk van kettingzagen. Net als een paar andere kritisch onder druk staande waterwinninggebieden waar nog een paar oude bomen uit de oerbossen overblijven. Terwijl de regering dit aan het publiek probeert te verkopen als een grootse daad, is het in werkelijkheid bijzonder weinig.

Maar, het is iets. Ik ben blij te zien dat er beweging komt in de richting van wegevrrije wildernissen. Als dat het is waar het zal op uitdraaien. In het belang van de bossen en zijn bewoners, maar ook voor de mannen, vrouwen en kinderen die van de vernietiging ervan afhankelijk zijn om hun megaconsumptieve levensstijl te behouden. Er komen beperkingen voor het houtvesten van oerbossen. Punt. Of nu met een paar piepkleine maar nog vitale essentiële waterwinningsgebieden die nog redelijk intact zijn om in de onmiddellijke toekomst wanneer boosaardige, topsnelheid kaalslagbedrijven de laatste overgebleven kleine gebieden van deze onschatbare schoonheid beroven. Geloof hen niet als ze zeggen 'Er is veel over' of dat gewauwel over 'onze bossen delen'. De leegroef van de houtvesterij heeft al meer dan 90 % van de oorspronkelijke oerbossen van B.C. gedecimeerd, ontelbare duizenden bomen liggen vermoedelijk nog heel of in stukken gezaagd daar waar ze werden geveld net als de twee oudste bekende bomen in Canada er nog liggen nu in 1992. Ze liggen te rotten als de kudde bizons die meer dan honderd jaar geleden werden afgeslacht. Eerst voor voedsel, dan voor huiden, vervolgens voor hun tongen en tenslotte voor niets anders dan de kick voorbehouden voor de dwazen.

Een overdrijving, zeg je? Een oneerlijke vergelijking? Op naar een kaalslag. Ga zelf kijken. Spreek met Europeanen die er iets van weten en wiens bossen al eeuwen belaagd worden. Daar is de kaalslag uitgebannen ten gunste van de selectieve kap 'omdat er eigenlijk geen echte wildernis meer is en de zielen van de mensen hunkeren er naar. Als het mogelijk zou zijn een intact waterwinningsgebied te verkopen en het intact te verschepen, dan durf ik te stellen dat er erg hard op geboden zou worden omdat mensen samen de wilde magie proberen te herwinnen die ooit onze hele wereld doordrong.

Rollean

Met dank aan Annmarie Sauer voor de Nederlandse vertaling, November 2006
(de originele engelstalige versie is te lezen op www.ggf.be bij persberichten)